

תקציר הדקדוק הערבי

כ ת י ח

הלשון העברית היא מן השפות

העתיקות בעולם: ראשיתה בתקופה
סינית באלף שנים לפני – מוצד שני –
תולדות הלשון של אלף שנים ל朔ות. היא קיימת לאנרכיה
סינית ומארבנית. הארכיה הפונרית פוללת את הלשון
הארמית (חילוץ הסורית של הפליטים הספרדים שוחפה לה לשין
בראשית כ-כ-). ערים אלה שבו בעיקר גדרות קדרות
ארכיה – ארץ ישראל (בגן), צור ואידן (פיניקיה). ארכ
(סוריה), ארם-נינרим (בבל, אשור) נערב. אמתן מילשנות
שליטיות הדרומיות, הדרומיות הדרומיות (פלמגד וירושלמי,
האמות), קובל עלהם את הלשון העברית, לשון תשביה
שארץ והיא נקראה מוא "שפה בונן" או "כוננות".

עם חידת שבט העברים (מקצתם אברים ואלה –
בקירוב מן הכליף השמי לפני ממן קאמו) וכיבוש הארץ
מדיני הכנענים, השפה לשום (שהינה קרובה
לארכיה) מן הלשון הכנענית. שהטפה והטהה מאן הלשון
בקבב הארץ. ולאחר מכן מכאן עברה בדיאלקטים
לשונים ומדוברים של – לשון דורותיהם שמי אחותה תיא
הטפה (עתהויפת, ועוד). השפה הדרומית הלשון ספרותית
האמורית וכן דיאלקטים שמי (פיניקי, פירוש ווד).
ישני לו – א – ג, בה נקבעו כתבי-סקלט ושר כתירות
הספריות המקדומות.

במשך כל ימי הבית הראשון הייתה הלשון העברית הלשון
המודברת בפי העם והלשון הרשות ביזילאל ובחרבה
(בארץ יהודה נקראה בשם "יהודית" – ימי מלכים ביה כיבוי
ישני לו – א – ג), בה נקבעו כתבי-סקלט ושר כתירות
הספריות המקדומות.

חולדה – הפטון באנט-אספריקה) והאגירית (שלוריי כתיבה
ונגליו זה מקשר בחריפות ראי-שמורה בסוריה); מוצד שני –

תולשון הארכיה העתיקה, שפתה ברבות הימים לאנרכיה
סינית ומארבנית. הארכיה הפונרית פוללת את הלשון
הפטונית (חלוץ הסורית של הפליטים הספרדים שוחפה לה לשין
ראליים – בוטוני בוטוני), הארכיה שפה-למודו הפלילי
הպטרית. הארכיה הפונרית פוללת את הארכיה שפה-מקראית.
הפטונית לארכיה. הארכיה הדרומית (פלמגד וירושלמי,
הדרומיות). השמיות הדרומיות וכן הארכיה החדרשה
הדרומית הביאה על-ידי תפוקם אל מושבותיהם שבאי
הדרומית של לשונות שם גם לארכיה הספרית, אל סבלו

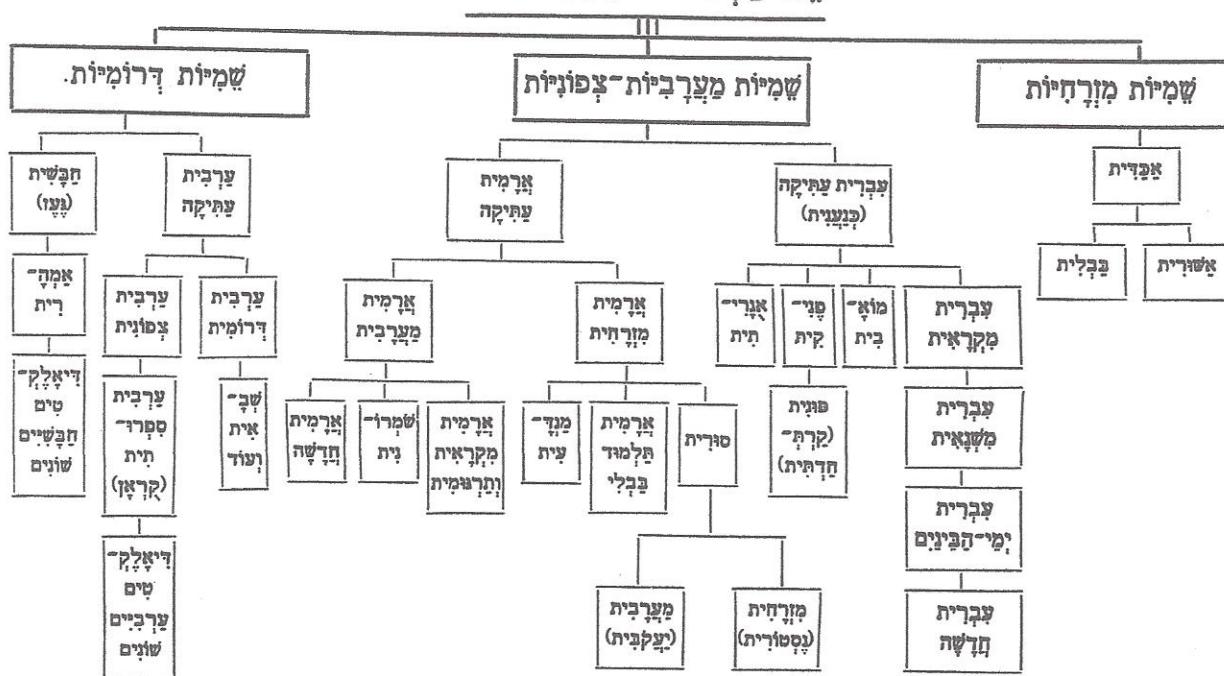
הארמית העתיקה הדרומית – כן כולות את

הקלשון העברי היה אז במליחת
הארמית הדרומית של קלשנות תקדרות
ומפערמה בין בימ-ז'ראם בקי השבטם ונהעמים
קלשנות השמיות המתקיימת על ציאצא שם בון נח לימי
הפטוניקם על-ידי תפוקם אל מושבותיהם שבאי
הדרומיות – ארכיה – ארץ ישראל (בגן), צור ואידן (פיניקיה). ארכ
(סוריה), ארם-נינרם (בבל, אשור) נערב. אמתן מילשנות
שליטיות הדרומיות (אמ' הלשונות) היא
לשוני מרכיביהם פיניקיים:

ג. לשונות שמיות דרום – הן לשונות
הארמית העתיקה הדרומית (שבאי, עומו ועוד).
ולסתינה שפה-ההטפה והטהה הלשון הספרותית שפה
בקבב הארץ. ולאחר מכן מכאן עברה בדיאלקטים
לשונים ומדוברים של – לשון דורותיהם שמי אחותה תיא
הטפה והטפה (עתהויפת, ועוד). השפה הדרומית הלשון
האמורית, שרדיהו חישו לדין מתוך הכתובות עתיקות
שבקבב-סיטור.

ה. לשונות שמיות מערביות-צפניות – בראש
בעמוד מקודם גנון פרשים משור וכללו של חלקת הלשונות
הקלשון ומתקדמת הלשון העברית בירין. הפטונית (עם
הטהה והטהה המKENית. המואבית. הפטונית (עם

אם הילשונות השמיות (?)

1. יוצאי פיקו שמרו על הבדיקה המקורית והם הודיעו
ב- "בעין דל"ג, ר'ג" – ביען ח' ערבית.
2. התייחסים והסבירים מבחןיהם: ד-פ, ד- בעין דל
ב"ג; העברית.
3. בן הוים (פהלכה) התייחסים והולק מן הפסקרים
ובובי עדות-המוחורה; לב דובר עברי מכתבים את
פ"ו ק"ב.
4. בן הוים (פהלכה) הפסקרים, התייחסים ובו עדות-
המוחורה; ובן אשורה התייחס עלי"ד זכרו מהלכה לשלון
העברית (קרניי "שדרוי ישראלי" חבו לחקידת
עליה). במובא האשכנזי בו בולשון המרחבת-
המפרשלה – עלי"ס-ירוב התייחסה כי; בולשון תקדוחה-
המקורית היה בפראה שמי' ח'.
5. נתייחס בשארה המקורית רק על-ידי בני עדות-
המוחורה. במובא המקובל בארץ – כ"ז רילקה.
6. בן הוים (פהלכה) הפסקרים ובו עדות-המוחורה;
ובן אשורה התייחס עלי"ד זכרו מהלכה לשלון העברית
(קרניי "שדרוי יזראלי" חבו להתקופת עלי"ד).
בשיבת הקדומה חי, פוראה, שני מני ע' כבערבית.
7. בני עדות-המוחורה הווים צ בעין ס – בדיחה בלא.
8. בן הוים (פהלכה) בני עדות-המוחורה. בולשון
הarendra – כ"א רילקה, ללא הבדל בין כ ל-כ-
9. של הוים את הר' בונדר נולשון ליד השיבת, ר'ש
הווים אותה גערן.
10. בפי התיקנים פואר עדות-המוחורה ת – בעין ט-
האנגלית, במובא האשכנזי – כ-ט.

שם האות	בנימוץ	בדפוס	צורה בבלב	כתב רומי	ה
אלף	א	א	א	א	א
ב'ית, בית	ב	ב	ב	ב	ב
גימל	ג	ג	ג	ג	ג
ד'לת	ד	ד	ד	ד	ד
ה'א	ה	ה	ה	ה	ה
ו'ו	ו	ו	ו	ו	ו
ז'ן	ז	ז	ז	ז	ז
ח'ית	ח	ח	ח	ח	ח
ט'ית	ט	ט	ט	ט	ט
י'ולד או יוד	י	י	י	י	י
כ'ף, כף	כ, כ'	כ, כ'	כ, כ'	כ, כ'	כ, כ'
ל'מד	ל	ל	ל	ל	ל
מ'ם	מ, מ'	מ, מ'	מ, מ'	מ, מ'	מ, מ'
נו'ן	נו'	נו'	נו'	נו'	נו'
ס'םך	ס	ס	ס	ס	ס
ע'זן	ע	ע	ע	ע	ע
פ'א, פא	פ, פ'	פ, פ'	פ, פ'	פ, פ'	פ, פ'
צ'די(ק)	צ, צ'	צ, צ'	צ, צ'	צ, צ'	צ, צ'
קו'ה או קוּף	קו'	קו'	קו'	קו'	קו'
ר'יש	ר	ר	ר	ר	ר
ש'ין, שין	ש, ש'	ש, ש'	ש, ש'	ש, ש'	ש, ש'
חו', חוּ	חו'	חו'	חו'	חו'	חו'

- עוזר שאיטן מוגע בחרשה מסמן בשוא (א) דוש הבא באוט לחזרות שהיא ובסקלה ולש לקונות אותה
בקהלה. פהנה פפל, לפועל, לפועל: מליח (– מל'יח), קרוב
(– ק'וב). דוש זה זקראי – גוש חזק (יש קוראים לו – פקלן).
ת'ך-ת'ך. קדש החוק מורה? רקעים על אותן שאותות
ולסידן מכפיל הוא את הנית התאות כ"מלולות" לאות
תקופרה. לפועל: אפק (– אלפק), משם (– מון שפ). משע
(– משע).
- (ב) דוש הבא באוטות בג' כב'ת לסתן ששי זקשי ובקהן
ב-ב-, כ-כ, פ-פ, וכ-ה, וכ-ה מהפוקיות בסובדילי ג-ג, ד-ד,
ת-ת. עין השורות לילו חאל"פ-ה. דוש זה זקראי – גוש
קל. (יש קוראים לו – גאנץ).
(ג) דוש הבא באוט כ"ב"סוף הקלה לחרות כי היא נבטאת
ואינה אם-קריאה (ג). דוש זה זקראי – מפיק (– מוציא, על-
ויזיק). בזבוג חחחים עלי"ס-ירוב חטפים (ג), לפועל:
לאמה, ברי, ברש, פול, אנטה, פחה.
לש לנמר. כי דין בדף פדין שיא נע לכל דבר. ששי אלה
וחולבים בחצאי-ונשות.
- (ד) כל אחת מאoitות שאילף-כית. חץ
סאוויות א, ת, ח, צ, ר, גאה לפסחים
חוק, קל, פסיק גוזה, נקראת "ד'ש". שלשה מיצי
דלים כט:
- בהתבונן מילים אין מחלוקת כל מילה
באותן טביי הום קרי דבר לחולקים
הברות. בילק'ם קריים – הברות. כל הברה
ottenham וסידרות מרכבת מעשרה וונשעת, או מעזרדים
אקדמים וונשעת: במשפט הטענות במלחה, בן מספר
הברות. במילה זר- (ונשעת אחת) – הברה אחת: במילה

